

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У. 3541/14
12.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... број ..., кога заступа Никола Марковић, адвокат из Београда, улица Косовска број 34, изјављеној против туженог Министарства привреде Републике Србије, Сектора за управне и надзорне послове у области привредних регистара, ради поништаја решења број 720-00-6/2014-08 од 27.01.2014. године, у правној ствари брисања из регистра привредних субјеката, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА**, **ПОНИШТАВА** решење Министарства привреде Републике Србије, Сектора за управне и надзорне послове у области привредних регистара, број 720-00-6/2014-08 од 27.01.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења регистратора Агенције за привредне регистре који води Регистар привредних субјеката, број БП 125494/2013 од 16.12.2013. године. Наведеним првостеним решењем, одбачена је регистрациона пријава брисање предузетника “Б.Б.”- RADNJA ZA AUDIO I VIZUELNE USLUGE А.А., јер је утврђено да нису испуњени услови из члана 14. став 1. тачка 1. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре.

Тужбом поднетом Управном суду дана 05.03.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са законом дозвољених разлога. Наглашава да се нетачно цени захтев тужиоца поднет првостеном органу као пријава у форми поднеска са захтевом за брисање, затим као пријава у форми поднеска са захтевом за утврђивање престанка радње предузетника и као регистрациона пријава, те се наводи да сходно члану 91. став 4. и 5. Закона о привредним друштвима брисање није могуће вршити ретроактивно. Истиче да никада није поднео ни регистрациону пријаву брисања, нити било коју другу врсту регистрационе пријаве, већ да је његов захтев био да првостени орган утврди престанак рада радње. Међутим, услед погрешне оцене захтева странке и повреде правила поступка, тужени орган је погрешно применио материјално право. Ово стога, што се позвао на одредбу члана 594. став 1. Закона о привредним друштвима, према којој се предузетници који нису преведени из регистра локалних самоуправа у регистар привредних субјеката сматрају

брисаним из регистра у који су уписани. Иако тужилац није пререгистровао своју радњу, сматра да је наведена одредба Закона о привредним друштвима непримењива јер је одредбом члана 27. став 1. тачка 4. Закона о приватним предузетницима прописано да радња престаје са радом уколико у року од једне године од дана регистрације не почне са обављањем делатности, те је његова радња по сили закона изгубила правни субјективитет 01.10.1994. године. Како је првостени орган пропустио да у законом прописаном року утврди чињеницу да радња тужиоца није отпочела са радом у року од годину дана од оснивања, то сматра да је тужени био дужан да првостено решење поништи или да сам утврди релевантне чињенице и донесе одлуку. Поред наведеног, истиче да паушално навођење туженог органа да је ценио наводе изнете у жалби представља апсолутно незаконито образложење управног акта, будући да о одлучним чињеницама од којих зависи решење управне ствари другостепени орган није дао никакво образложење. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу поновио разлоге садржане у образложењу оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и стања у списима ове правне ствари, произлази да је одучујући о регистрационој пријави брисања предузетника “Б.Б.”- RADNJA ZA AUDIO I VIZUELNE USLUGE A.A., регистратор Регистра привредних субјеката који води Агенција за привредне регистре, проверавајући испуњености услова за брисање предузетника број БП 125494/2013, односно захтев за утврђивање престанка рада радње, утврдио да нису испуњени услови из члана 14. став 1. тачка 1. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре. Ово стога, што је увидом у регистроване податке, утврђено да поменути предузетник није преведен из регистра надлежне јединице локалне самоуправе код које је био уписан у регистар привредних субјеката. Обзиром на наведено, првостепени орган је утврдио да није надлежан за поступање по пријави, па је у складу са одредбом члана 17. став 1. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре, донео одлуку да регистрациону пријаву брисања из регистра одбаци. Тужени орган је у поступку по жалби, по разматрању навода жалбе и списка предмета, оценио да је првостени орган правилно утврдио да поднета регистрациона пријава за брисање предузетника из регистра привредних субјеката не испуњава услове за регистрацију, стога што се сходно императивној одредби члана 594. став 1. Закона о привредним друштвима, са 01.02.2012. године, као даном почетка примене наведеног закона, предузетник сматра брисаним из регистра у који је уписан.

Одредбом члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), прописано је да на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, орган надлежан за решавање доноси решење о управној ствари која је предмет поступка, док је одредбом члана 199. став 2. истог закона, између осталог, прописано да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране законске одредбе, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца јер органи надлежни за решавање нису донели решење о управној ствари која је предмет поступка на

основу одлучних чињеница утврђених у поступку, а те повреде правила поступка су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога, што у спроведеном поступку чињенично стање, супротно одредби члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку, није потпуно и правилно утврђено, јер нису утврђене одлучне чињенице на основу којих орган надлежан за решавање доноси решење у управној ствари која је предмет поступка. Наиме, првостепени орган је одлучивао по захтеву за брисање предузетника, који тужилац никада није ни поднео, јер се на основу доказа у списима, може утврдити да је поднео захтев за утврђивање престанка рада радње по основу члана 27. став 1. тачка 4. Закона о приватним предузетницима. Имајући у виду наведено, како је одбачена регистрациона пријава брисања предузетника из регистра, која никада није ни поднета, то је погрешно утврђено чињенично стање у спроведеном поступку имало за последицу и погрешну примену материјалног права, на штету тужиоца.

Осим тога, Управни суд је оценио и да је оспорено решење донето уз повреду одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку којим је прописано да се у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе. Наиме, тужени орган је пренео навод жалбе којим је указано да је жалилац тражио да се утврди да је предметна предузетничка радња престала да ради још 1994. године, односно много пре него што је законска претпоставка из члана 594. став 1. Закона о привредним друштвима почела да производи правно дејство, али је навео да исти навод није могао утицати на другачије решење ове управне ствари, повредивши тиме закон на штету тужиоца. Наиме, тужени орган није правилно одговорио на наведени навод жалбе, јер је био дужан не само да пренесе већ и да појединачно и правилно оцени сваки навод жалбе, а ако га не уважи, био је дужан да у образложењу свог решења изнесе правилне разлоге због којих га сматра неоснованим, што није учинио, чиме је повредио закон на штету тужиоца.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.05.2016. године, 9 У. 3541/14

Записничар
Елена Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ/РР